

Kuinka menninkäisestä tuli kirjailija

Harold-menninkäinen oli innokas kirjahamstraaja ja lukutoukka, ainakin hän itse kuvailisi itseään niin. Hänen mökkinsä oli kuin pieni kirjasto. Siellä oli kirjahyllyjä jokaisella seinustalla. Harold oli käynyt tonttujen kirjamesseilla jo toistakymmentä vuotta, ja joka vuosi sieltä oli tarttunut hänelle kirjoja mukaan vähintään sylillinen tai kaksi. Kirjojen keräily oli hänen lempipuuhaansa ja hän oli kirjakokoelmastaan myös oikein ylpeä. Kuitenkin hän kummasteli vuosi toisensa jälkeen miksei menninkäisille ollut omia kirjamesseja. Muut menninkäiset eivät ilmeisesti olleet kovin innoissaan kirjallisuudesta. Pölyinen kirjoituskone lojui menninkäisen pöydällä. Hän oli ostanut koneen kirjamesseujen tohinassa vuosia sitten innostuttuaan kirjoittamisesta.

Hän luki monista eri kirjateemoista jokaiselta kirjallisuuden puolelta tai niin hän harrastustaan kuvaili monille ystävilleen. Haroldin ystävät ovat monenlaisia tunnettuja fantasiaolentoja eripuolelta maailmaa. Hänen irlantilaiset ystävänsä Leprekaunit ovat Haroldin mielestä mielenkiintoista sakkia ja heiltä hän oppi hyvin uusista kulttuureista, sillä he matkustelivat ympäri olentomaailman. Eripuolilla Suomeakin oli erilaisia metsä- sauna- ja tietenkin joulutonttuja (He tosin kovin kiireisiä ainakin syyskuusta joulukuuhun). Hän tunsi muutamia haltijoita ja keijujakin.

Harold oli omasta mielestään hyvin sosiaalinen, vaikka monet pitivät häntä aivan erakkona. Hän oli kuitenkin lopulta aivan tavallinen lukuinnokas menninkäinen. Mutta toisaalta hän ei tuntenut ketään toista lukuinnokasta menninkäistä, joten oliko hän sittenkään lopulta niin tavallinen? Tontuilla oli usein monenlaisia töitä tehtävänään kuten joulutontuilla Joulupukin kanssa Korvatunturilla. Melkoisesti työtä ennen joulukuuta jokaisena vuotena. Saunatontut pitivät huolta saunoistaan ja muutenkin olivat usein melkoisen sisustajahenkisiäpersoonia (ainakin Haroldin tuntemat innokkaat tontut). He vaihtoivat usein järjestystä ja pitivät huolta viihtyvyydestä ja innostuivat Haroldin kanssa kirjahyllyjen järjestämisestä aakkosten, värien, kirjailijoiden nimien ja lempikirjojen mukaan.

Metsätontuillakin oli usein hyvin iso alue hoidettavanaan ja siksi heillä piti usein melkoista kiirettä. Metsät kohtasivat usein jokseenkin kummallisia vieraita ja siksi metsätonttujen täytyi pitää huolta metsien turvallisuudesta ja viihtyvyydestä sekä tietenkin omista kodeistaan syvällä metsien uumenissa. Haltiat ja keijut keksivät aina tehtäviä ja seikkailuja. Heillä oli usein paljon kykyjä tai voimia, jotka kutsuivat heidät melkoisiin seikkailuihin. Niistä Harold sai nauttia tarinoiden muodossa kun niistä seikkailuista kirjoitettiin mahtavia kirjoja. Joskus jopa ennen haltiakirjan ilmestymistä Harold kuuli ennakkoon sen sisältämistä jännittävistä seikkailuista

kahvipöydän ääressä, kun kirjan kirjoittaja tai kirjassa seikkaileva haltia oli hänen ystävänsä. Usein nämä olivat yksi ja sama haltia, sillä haltiat rakastivat kirjoittaa kirjoja omista seikkailuistaan, ja tietenkin he silloin pääsivät mukavasti liioittelemaan omaa sankaruuttaan.

Harold kulutti aikaansa kirjastoissa, kirjamesseilla ja kirjojen parissa. Hänellä oli myös kirjoituskone ja erilaisia kauniita vihkoja ja sulkakyniä. Mutta hän ei ollut koskaan kuitenkaan itse kirjoittanut oikeastaan mitään. ”Harold mitä teet usein mökissäsi. Se on oikein kaunis mutta mitä teet täällä ja kaikella tavarallasi?” Saunatonnttu Vivia kysyi kerran Haroldilta.

”No olen vain tällainen menninkäinen. Luen kirjoja ja sellaista. Käyn paljon kävelyillä ja tapahtumissa. Minulla on paljon ystäviä. Sellaista arkea vain.” Harold kertoi. ”Eli sinulla ei ole työtä tai mitään tärkeää arjessasi?” Vivia varmisti. ”No ei oikeastaan.” Harold sanoi ja kohautti olkiaan hieman ärtyneesti, sillä kysymys kuulosti melkoisen vähättelevältä. ”Vai niin. Hankkisitko työn. Voisit varmasti mennä kultakaivoksiin töihin kuten Bard-serkkusi.” Vivia sanoi.

”Hän ei ole menninkäinen vaan Leprekauni ja töissä Irlannissa muiden Leprekaunien kanssa.” Harold sanoi. ”No mutta eihän se haittaa ollenkaan. Opit kulttuuria.” Vivia sanoi. ”No en tiedä ei se kuullosta minusta sopivalta. Kulttuurista opin tarpeeksi kun Leprekaunit tulevat joululomaksi Suomeen nauttimaan talvesta lähes jokainen vuosi.” Harold sanoi. ”No kyllä sinä jotain vielä keksit.” Vivia sanoi kannustavalla äänellä. Harold huokaisi ja ei vastannut enää mitään.

Muutaman päivän Harold pyöritteli ideaa päässään. ”Että kehtasikin hän sanoa että menisin Leprekaunista! Hah. En minä mikään sellainen irlantilainen tonttu ole vaan oikea ja aito menninkäinen. En kaiva kultaa tai laulele lauluja vihreä naurettava asu ylläni keräillen jotain neliapiloita.” Harold sanoi itsekseen vihaisena ja käveli samalla ympyrää keittiössään itsekseen huokaillen.

Haroldin katse kääntyi pölyiseen kirjoituskoneeseen pöytänsä päällä ikkunan edessä, johon hämähäkki oli tehnyt paksun seitin. Harold oli nimennyt hämähäkin Santeriksi. ”Jos kerta työn tarvitsen, niin sitten minä kirjoitan kirjan!” Harold sanoi innoissaan itselleen ja istui työtuolinsa ääreen ja alkoi kirjoittaa. Santeri heräsi ihmeissään, ja mietti mihin hän verkkonsa nyt kutoisi.

Harold ei ollut itse seikkaillut kuten haltiat, mutta hän oli kuullut ainakin sata keiju- ja haltiatarinaa ja lukenut ainakin tuhat sellaista elämänsä aikana. Hän osaisi kyllä kirjoittaa mahtavia tarinoita. Mutta hän ei kirjoittaisi haltioista, eikä keijuista, niitä tarinoita oli jo tarpeeksi. Hänen pölyinen kirjoituskoneensa pääsi vuosien jälkeen käyttöön: ”Yhtenä päivänä. Kaunis auringonvalo tuli kaihtimien välistä pienen hiiren taloon. Hiiri oli sankarillinen ja luova. Hän oli myös huomannut että siniset siivet kasvoivat hänen selässään. Se merkitsi seikkailua.” Harold aloitti muttei ollut tyytyväinen tekstiinsä laisinkaan.

”Onko vähän tylsä. Käytetty ehkä. Tuollaisia en ole kyllä lukenut mutta ehkä juuri siksi tuo ei kelpaa aluksi hulppealle tarinalleni täynnä seikkailua ja kaikkea upeaa. Ehkä voisinkin kokeilla realistista kirjoitusta tai jotain, joka perustuu kokemukseeni.” Harold pohti äänen ja jatkoi ympyrää kävelemistä päätä raapien. ”Mutta en minä ole kokenut mitään. Kun en minä oikein mitään tee.”

Harold totesi epätoivoisena ja pohdiskeli, oliko Vivia saunatonttu ollut oikeassa Haroldin elämän tylsyydestä. ”Kuka päähenkilöni on? Seikkailullinen siivekäs hiiri? Ei! Keiju joka muuttuu menninkäiseksi? Ei tosiaan, ei lisää keijutarinoita. Entä jos kirjoitan saunatontusta, josta tulee koditon ilman saunaansa, sillä se palaa poroksi ja hän joutuu lainaamaan rahaa Kratilta ja Kratin maanalaisesta kätköstään? Kyllä tuosta minä kirjoitan! Se oli tarpeeksi hyvä ja tarkka idea ensimmäisen kirjani juoneksi.” Harold sanoi vihdoinkin innokkaasti ja istui kirjoituskoneen ääreen uudestaan mutta nyt paljon itsevarmempana omasta suunnitelmastaan.

”Saunatontun päivä alkoi syyssiivouksen merkeissä. Elva saunatonttu viihtyy pienessä pihasaunassaan. Hän nukahtaa hyvillä mielin illalla siivouksesta väsyneenä kunnes hän herää kauheaan savuun ja huomaa mökin palavan...” Harold aloitti kirjoituksensa täynnä intoa. Hän oli valmis siihen että muuttaisi vielä ensimmäiset sanansa, sillä ei vielä keksinyt mitään huikeaa aloitusta tarinalleen ja siksi totesi sen voivan odottaa oikeaa ideaa.

Kello tikitti työpöydän yllä seinällä. Tunnit kuluivat kun Harold lopetti ensimmäiset lukunsa tyytyväisenä hän huomasi ettei ollut syönyt tuntikausiin. Päivällinen ja välipala olivat kumpikin jääneet väliin Haroldin yleisestä rutiinista. Hän huokaisi ja nousi väsyneenä kirjoituskoneensa äärestä.

Seuraavana aamuna Harold alkoi kirjoittaa heti aamupalan jälkeen. Tauon hän piti lounasaikaan ja lähti kävelyille lounaan jälkeen. ”Hei Harold.” Metsätonttu Helga tuli vastaan kävelypolulla Haroldin mökin lähellä. ”Mitä sinulle kuuluu?” Helga kysyi. ”Hyvää entä sinulle Helga?” Harold kysyi. ”Puutarhatöitä tehnyt. Metsään tuli viikonlopun aikana paljon vieraita. Kolme haltijaa ja kaksi lentävää koiraa mukanaan! Huh huh en ole ikinä nähnyt sellaista!” Helga kertoi. ”Voi että kyllähän sinulle kaikkea sattuu. Olen itse alkanut kirjoittaa kirjaa. Se on ollut ihan mielenkiintoista.” Harold kertoi tyytyväisenä. ”Oho. Kuulostaa kyllä melkoiselta. Oli kiva tavata näin pitkästä ajasta. Voitaisiin nähdä joku päivä vaikka kahvilla jos käytäisiin.” Helga sanoi. ”Joo ehdottomasti saat tulla milloin vain.” Harold sanoi. ”No sepä on kiva mutta minun on pakko jatkaa matkaani. Nähdään joku päivä.” Helga sanoi iloisesti. ”Samaa mieltä.” Harold sanoi ja jatkoi matkaansa.

Harold kirjoitti kirjaansa monia viikkoja. Hän näki paljon ystäviään ja kertoi innolla kirjastaan ja sen juonesta mistä oli hyvin tyytyväinen ja melkein kerskaili saavutuksellaan. (Etenkin aina kun Vivia-saunatonnttu saapui kylään) Hän oli myös iloinen että hänen tonttuystävänsä kyselivät paljon kirjasta, joten Harold sai aikaa puhua tarinastaan ja sai samalla hyvää palautetta ja uusia ideoita ja ehdotuksia siihen.

Kuitenkin koitti päivä kun kirja oli vihdoinkin valmis eikä Harold oikein tiennyt mitä tehdä tekstillään. Hän ei aikoisi jättää sitä pölyyntymään pöytälaatikkoon. Hänen kirjoituskoneensa oli puhdistunut pölystä ja Santeri-hämähäkki oli tehnyt seittinsä Haroldin olohuoneen nurkkaan, kun kirjoituskone oli nykyään koko ajan käytössä. Oikein odotti uutta tarinaa jo kirjoitettavaksi. Tai Harold ainakin itse odotti että pääsisi kirjoittamaan uutta tarinaa. Mutta ensin piti tehdä tälle ensimmäiselle tarinalle jotain.

Hän voisi yrittää painaa kirjaansa saunatonnttujen kustannuspalveluissa tai Lohikäärmekirjastojen kustantamoissa mutta oliko kirja tarpeeksi hyvä sellaiseen vai pitäisikö Haroldin vain antaa tuttujen lukea sitä. Painattaa muutama kirja vain, itselleen ja läheisille tuttaville. Vai yrittäisikö saada kirjan julkaistua jonkin oikean olentokustantamon kautta.

Harold pohdiskeli asiaa päiviä ja luki tekstiään aina vain uudestaan ja uudestaan. Hän muokkasi tekstiään kuitenkin tietämättä oikein mitä tehdä koko asialle. Tarina oli valmis, mutta sen hiomista pystyi jatkamaan lähes loputtomiin.

Lopulta kun kirjan valmistumisesta oli vierähtänyt jo tovi Harold uskalsi ottaa yhteyttä Tonttustenkirjakamari-nimiseen kustantamoon joka sattui olemaan yksi hänen omista suosikeistaan ja lisäksi hän otti yhteyttä erään puolitutun lohikäärmeen Tulisepä-nimiseen kustantamoon. Harold odotti vastausta näiltä kahdelta kustantamolta ja kuvitteli kirjalleen kaunista kantta sekä piirsi monia erilaisia piirroksia teoksestaan. Hän ei ollut kuullut monista menninkäisistä, jotka olivat kirjailijoita ja hän olisi ehkä ensimmäinen.

Tavalliset kirjastot olivat täynnä eri kirjailijoiden kirjoja ja teoksia, mutta ne olivat usein ihmisten kirjoittamia. Joitakin haltioidenkin kirjoittamia kirjoja oli päätynyt ihmisten kirjastoihin, mutta yleensä niitä löytyi vain olentojen kirjastoista. Lohikäärmeet eivät usein kirjoita itse sillä he ovat niin suuria että kirjoituskoneet käyvät heille pieniksi. He kuitenkin käyvät paljon kirjastoissa ja pitivät yllä omia kirjastojaan, mikä oli Haroldin mielestä oikein mielenkiintoista.

Tontuilla oli usein kiireitä mutta heistä osa kyllä kirjoitti sillä Harold tunsikin montakin sivistynyttä tonttua, jotka olivat kovasti Haroldin kaltaisia kirjallisuusintoilijoita. Haltiat ja keijut kirjoittivat paljon, mutta olivat usein kiireisiä seikkailemaan. Harold tunsikin todella vähän menninkäisiä eikä oikein tiennyt omasta lajistaan paljoa, mikä harmitti häntä suuresti. Hän ei ollut kuullutkaan menninkäisistä, joilla ei ollut kunnollista työtä, edes tonttujen, ihmisten tai haltioiden

apureina. Eikä menninkäisistä, jotka lukivat kirjoja tai olivat kirjallisuudesta kiinnostuneita. Siksi Harold uskoikin olevansa ensimmäinen menninkäinen, joka ikinä kirjoittaisi kirjan. Se olisi valtava kunnia hänelle.

Vuorokaudet kuluivat ja vastausta ei tullut kummastakaan kustantamosta. Harold lähetti tekstinsä myös useille muille kustantamoille, kun kyllästyi odottamaan vastausta Tulisepältä ja Tonttustenkirjakamarilta. Kustannus Keijupöly sai hänen tekstinsä kuten myös kustannus Koivunkirjoitus, kustannus Jäkäläinen, kustannus Kirjakellari ja kustannus Karhunvartija. Harold yllättyi löytäessään näinkin monta kustannusyritystä erilaisilta olennoilta ja päätti lähestyä varalta noinkin suurta määrää kustantajia, mikä tuntui mahtavalta idealta ainakin aluksi.

Heinäkuu oli muuttunut aivan yhtäkkiä jo syyskuuksi. Ensimmäinen vastauskirje tupsahti Haroldin postiluukusta syyskuun puolivälissä. Harold ei voinut uskoa silmiään katsoessaan kermanvalkoista kirjekuorta eteisen ruskean mattonsa päällä. ”**Harold menninkäiselle**” luki kirjekuoren kannessa. Harold avasi kirjekuoren täynnä suuria odotuksia. Hän otti paperin kirjekuoren sisältä ja alkoi lukea.

”Käsikirjoituksesi oli sangen upea. Teksti oli kiinnostavaa ja tarina oli selkeä. Hahmot olivat luontevia ja pidimme tekstistäsi. Kustannus Keijupöly on hyvin iloinen saamastaan kunniasta saada tekstisi. Emme voi kuitenkaan tehdä siitä painettua kirjaa. Pahoittelemme että asia on näin mutta haluamme ilmaista että pidimme tästä hyvin paljon. Kiitoksia teille Harold-menninkäinen. Hyvää jatkoa kirjoituksen urallasi ja toivottavasti löydät sopivamman kustantamon tekstillesi.” Harold luki kirjeestä.

Hän ei ollut kovinkaan pettynyt muttei iloinenkaan. Kuitenkin tekstistä pidettiin ja se oli luettu selvästi loppuun asti, mikä oli mukava kuulla. Yksi epäonnistuminen ei kuitenkaan Haroldia lannistanut. Vielä oli monta kustantamoa, jotka eivät olleet lähettäneet mitään vastausta hänelle. Se merkitsi että toivoa oli vielä jäljellä. Uusia käsikirjoituksiakin voisi aina luoda nyt kun kirjoituskone oli pölystä vapaa, joten Haroldista voisi vielä tulla kirjailija ja ehkäpä vielä ensimmäinen menninkäiskirjailija!

Päivät kuluivat ja syksyn ruskaiset lehdet tippuivat puista Haroldin mökin etupihalle. Harold haravoi lehtiä pihansa puun viereen kasaksi kun postinkantajakeiju tuli tuomaan kirjekuorta. ”Oletko Harold Menninkäinen?” Keiju kysyi. ”Olen minä.” Harold vastasi. ”Tämä on siis sinulle. Hyvää päivänjatkoa” keiju totesi ja antoi kirjekuoren Haroldin käteen. Harold avasi kirjekuoren ja alkoi lukea paperia joka oli sen sisällä. ”Harold Menninkäinen. Me kustannus Tulisepässä olemme kiitollisia tekstistänne. Se oli oikein mukaansatempaava ja pidimme toki hahmoistanne ja

tarinastanne. Kustannus Tuliseppä ei voi kuitenkaan painaa tästä tarinasta kirjaa tai julkaista tekstiänne. Kiitämme tekstistänne ja toivotamme hyvää jatkoa.” Harold luki.

Hän huokaisi. ”Parempi onni ensikerralla ja kolmas kerta toden sanoo.” Harold sanoi itselleen ja astui sisään. Harold aloitti uuden kertomuksen kirjoituskoneellaan kunnes ei enää keksinyt mitä kirjoittaa. Hän oli maassa saamastaan hylsystä, kuten kirjallisuuspiireissä hylkäyskirjettä kutsuttiin. ”Kaikki ei aina mene suunnitelmien mukaan.” Harold yritti muistuttaa itseään, mutta se ei tietenkään auttanut. Itseään ei voi oikein lohduttaa, vaikka tietäisi kaikki maailman sanat ja olisi lukenut kaikki kirjat.

Harold söi pastaansa yksin keittiönsä ääressä ja luki lempikirjaansa lohdutukseksi. ”Jokainen päivä ei ole mukava eikä kaikkien kuulukaan olla. Se on ihan okei.” Hän koitti vielä itselleen muistuttaa.

Kului vain viikko niin uusi kirjekuori tuli postiluukusta. Harold ei tiennyt halusiko avata kirjekuorta tällä kertaa. Kirjekuori lojui kirjoituskoneen vieressä kaksi päivää kunnes Harold viimein uskalsi avata sen ilman odotuksia. Hän huokaisi ja alkoi lukea paperia. ”Hei Harold Menninkäinen. Pidimme tarinastasi kovasti kustannus Kirjakellarissa. Kohdat olivat hyviä ja kuvailu oli suorastaan mahtavaa. Kuvailitte hahmoja värikkäällä tavalla jos niin voisi sanoa. Karmivat kohdat tekstissänne todella saivat pelkäämään ja onnellisuudenkuvaus oli upeaa. Haluamme siis ehdottomasti julkaista käsikirjoituksesi. Olet tehnyt upeaa työtä tekstisi kanssa. Alkua voisi ehkä muuttaa hieman ja liekkejä kuvailla eri tavoin mutta nuo pienet korjaukset me ehdimme muutta mutkitta tehdä. Toivottavasti voimme tavata sinut pian ja keskustella tekstistäsi. Kustantamomme toimitilat sijaitsevat Männynkadun viereisen metsän takana olevassa isossa rakennuksessa. Voit laittaa meille kirjeen postinumeroomme, joka on tässä kirjeen lopussa. Kiitos paljon tekstistänne. Terveisin: Kustannus Kirjakellari.” Harold luki. Hän luki kirjeen uudestaan monia kertoja ja ei uskonut silmiään. Hänestä tulisi sittenkin oikea kirjailija!

Harold kirjoitti kirjakellariin vastauksen kerran. Seuraavassa vastauskirjeessä kustantaja pyysi Haroldia toimitiloihinsa tiettyinä päivinä ja kellon aikana. Harold lähti hyvissä ajoin matkaan kohti kustantamoaa pää täynnä ideoita ja haaveita.

Saavuttuaan kustantamoon hän ja kustantajansa Silja-saunatonnttu alkoivat työstää Haroldin tekstiä. Harold oli innoissaan mutta myös hyvin hämmentynyt ja häntä jännitti monetkin asiat. Mutta nyt asia eteni, hänestä oli tulossa kirjailija ja hänen tarinastaan oikea kirja.

Kuukausia kului. Jäkäläinen ja Koivunkirjoitus vastasivat kohteliaasti ettei tarina sopinut heidän kustannusohjelmaansa, ja pari kustantamoaa ei vastannut hänelle ollenkaan. Se ei Haroldia haitannut, sillä hänelle riitti kun yksi kustantamo uskoi häneen ja hänen tarinaansa. Pian

Harold sai käsiinsä oman kirjansa. Kustannusprojekti alkoi muokkauksella ja uusilla ideoilla ja pienillä lisäyksillä.

Kannen suunnitteluunkin päästiin pian ja nyt Harold istui työpöydällään tuijottamassa kirjaansa hämmentyneenä ja yllättyneenä. ”Olenko tosiaan ensimmäinen menninkäiskirjailija?” Hän kysyi itseltään kun ulko-oveen koputettiin. Harold nousi työtuoliltaan ja käveli eteiseen. ”Hei Vivia ja Helga.” Harold totesi. ”Hei.” Vivia ja Helga sanoivat yhtä aikaa leveät hymyt kasvoillaan. ”No mitäs teillä on asiaa? Haluatteko peremmälle?” Harold kyseli. ”Tulimme onnittelemaan sinua sillä satuimme kuulemaan että sait painetun kirjasi tänään.” Vivia sanoi. ”Ja voimme toki tulla peremmälle jos se sopii.” Helga lisäsi. ”Toki tänne vain.” Harold sanoi. ”Haluatteko kahvia?” Harold kysyi. ”Voimme ottaa.” Helga sanoi.

He istuivat keittiön pöydän ääreen. ”Saammeko katsoa kirjaasi?” Vivia kysyi. ”Toki.” Harold sanoi tyytyväisenä ja haki sen työpöydältään ja antoi Vivialle. ”Onpa se kaunis.” Helga sanoi. ”Mm... niin on.” Harold sanoi ja keitti lisää kahvia.

He juttelivat kirjasta ja kuulumisista puolitoista tuntia ja moni muukin Haroldin ystävä saapui onnittelemaan kuultuaan kirjan pian koittavasta julkaisusta. He pitivät Haroldin keittiössä tavallaan julkistamisjuhlat, joita kirjailijat usein järjestävät kirjan julkaisun jälkeen ja Harold joutui keittämään paljon lisää kahvia. Onneksi monet toivat lahjojakin ja kahvipöytään saatiin syötävääkin.

”Muista että sateen jälkeen palaa aina aurinko, joskus se voi palata kirkkaampana kuin koskaan.”, luki puisessa kyltissä, jonka Harold kiinnitti kirjoituspöytänsä ylle. Sen viereen hän laittoi kehyksissä olevan kuvan julkistamisjuhlan tohinoista.

Haroldista tuli kuuluisa kirjailija ja hän kirjoitti paljon erilaisia tarinoita. Muutamia hänen tarinoistaan päätyi ihmisten kirjastoihin, sillä hän lähetti tarinoitaan muutamille ihmisille, jotka tekivät niihin omia muutoksiaan ja julkaisivat ne sitten omina teoksinaan. Harold oli todellakin ensimmäinen menninkäiskirjailija, mutta ei viimeinen, sillä hänen esimerkistään monet menninkäiset alkoivat lukemaan ja kirjoittamaan kirjoja. Hänen kirjoituskoneensa ei koskaan enää päässyt pölyttymään. Kirjoituskoneensa ja mielikuvituksensa avulla hän matkusti ympäri olentomaailman ja vei lukijansa paikkoihin joista he eivät olleet osanneet unelmoidakaan.